

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobkyně **P. T.**, zastoupené Ing. J. R., daňovou poradkyní, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015 č. j. 14178/15/5300-21442-706842, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 14178/15/5300-21442-706842 ze dne 11. 5. 2015 **se z r u š u j e**.
- II. Dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty, vydaný Finančním úřadem pro Zlínský kraj č. j. 1696600/14/3307-05702-800593 ze dne 24. 10. 2014 **se z r u š u j e**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Ing. J. R., daňové poradkyně, se sídlem B. 621, R.p. R.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 19. 6. 2015 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015 č. j. 14178/15/5300-21442-706842 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu předcházejícího rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) č. j. 1696600/14/3307-05702-800593 ze dne 24. 10. 2014. Žalobkyně uvedla, že v roce 2011 byla poplatníkem daně z příjmů fyzických osob a dani z přidané hodnoty. Dne 8. 4. 2014 obdržela výzvu k podání dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí 2011 v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne doručení výzvy, na kterou reagovala dne 24. 4. 2014 a sdělila, že daňové přiznání podávat nebude, protože se její daňová povinnost k DPH za 1. čtvrtletí roku 2011 proti původně podanému daňovému přiznání nemění. Dne 27. 10. 2014 obdržela dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za první čtvrtletí 2011, ve kterém jí správce daně vyměřil daň z přidané hodnoty ve výši 18.706 Kč a penále ve výši 20 %, tedy v částce 3.741 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. Podle žalobkyně správce daně neučinil do uplynutí promlčecí lhůty, tedy do 5. 5. 2014, žádné kroky, kterými by došlo k prodloužení promlčecí doby, a ani daň nedoměřil. Platební výměr byl žalobkyni doručen až v době, kdy již právo vyměřit daň zaniklo. Žalobkyně se proto domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Žalobkyně dne 2. 5. 2011 podala daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2011. Správce daně prováděl u žalobkyně daňovou kontrolu na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období první čtvrtletí roku 2012 až čtvrté čtvrtletí roku 2012, v rámci které zjistil, že žalobkyně v roce 2011 a 2012 zabezpečovala závodní stravování pro zaměstnance Valašského muzea v Rožnově pod Radhoštěm formou cateringu. Správci daně vznikly pochybnosti o správnosti uplatnění snížené sazby daně z přidané hodnoty, a proto vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2011. Žalobkyně v reakci na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání opravu ve výši daně odmítla učinit a dne 24. 10. 2014 správce daně vydal dodatečný platební výměr daně z přidané hodnoty, proti kterému podala žalobkyně odvolání, které žalovaný odmítl v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se zcela ztotožňuje se svými závěry, které v napadeném rozhodnutí učinil. Lhůta pro stanovení daně počala běžet 5. 5. 2011, kdy žalobkyně opožděně podala daňové přiznání, a uplynula by tedy dne 5. 5. 2014. Správce daně však v posledních dvanácti měsících před uplynutím lhůty pro stanovení daně (dne 8. 4. 2014) vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového tvrzení a tato výzva vedla k doměření daně. V souladu s ustanovením § 148 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb., (dále jen „daňový řád“) tím došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok, tedy do 5. 5. 2015. Dodatečný platební výměr správce daně vydal dne 24. 10. 2014, tím se lhůta pro stanovení daně prodloužila o další rok a skončí dne 5. 5. 2016. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 11. 5. 2015 a oznámeno žalobkyni dne 12. 5. 2015, tedy včas. Žalovaný má za to, že výzva k podání dodatečného daňového tvrzení je v příčinné souvislosti k doměření daně, a proto došlo k prodloužení lhůty pro vyměření daně.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu a shodných skutkových tvrzení žalobkyně a žalovaného soud zjistil, že žalobkyně dne 2. 5. 2011 podala řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2011. Správce daně vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2011 výzvou z 2. 4. 2014, žalobkyni doručenou 8. 4. 2014, neboť z předložených dokladů v rámci daňové kontroly za rok 2012 zjistil, že žalobkyně v roce 2011 a 2012 zabezpečovala závodní stravování pro zaměstnance Valašského muzea v Rožnově pod Radhoštěm formou cateringu, a předpokládal doměření daně. Žalobkyně v reakci na tuto výzvu dodatečné daňové přiznání odmítla učinit, neboť se její daňová povinnost nemění, odpověď byla správci daně doručena dne 24. 4. 2014. Dne 24. 10. 2014 správce daně vydal dodatečný platební výměr daně z přidané hodnoty, doručený žalobkyni dne 27. 10. 2014, a to na základě skutečností zjištěných místním šetřením u odběratele služeb žalobkyně, ze kterých vyplynulo, že žalobkyně v rozporu s ustanovením § 47 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty uplatnila sníženou sazbu daně v specifikovaných daňových dokladech, přičemž snížená sazba na tyto poskytnuté služby uplatnit nelze. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl v napadeném rozhodnutí.

Podle ustanovení § 148 odst. 1 daňového řádu, *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.*

Podle odstavce 2 písm. a) téhož ustanovení, *lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně.*

Podle odstavce 3 téhož ustanovení, *byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámení výzvy k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.*

Podle § 1 odst. 3 daňového řádu, *základem pro správné zjištění a stanovení daně je daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování (dále jen „řádné daňové tvrzení“) a dodatečné daňové přiznání, následné hlášení nebo dodatečné vyúčtování (dále jen „dodatečné daňové tvrzení“) podané daňovým subjektem.*

Podle § 101 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., ve znění účinném pro rok 2011 (dále jen zákon o DPH), *plátce je povinen do 25 dnů po skončení zdaňovacího období podat daňové přiznání na tiskopisu předepsaném Ministerstvem financí, a to i v případě, že mu nevznikla daňová povinnost, pokud zákon nestanoví jinak. Tuto lhůtu nelze prodloužit. Vlastní daňová povinnost je splatná ve lhůtě pro podání*

daňového přiznání, s výjimkou daně vyměřované v souvislosti s dovozem zboží podle § 20,66a) u kterého je splatnost daně stanovena celními předpisy.

Podle § 99 odst. 1 zákona o DPH, zdaňovacím obdobím je kalendářní čtvrtletí, pokud obrát plátce za předcházející kalendářní rok nedosáhl 10 000 000 Kč.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobkyně byla povinna podat řádné daňové přiznání za první čtvrtletí roku 2011, které bylo pro ni zdaňovacím obdobím, do 26. 4. 2011 (dvacátý pátý den byl svátek, konec lhůty proto připadl podle § 33 odst. 4 daňového řádu na nejbližší následující pracovní den, tedy 26. 4. 2011). Tento den počala běžet tříletá lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně řádné daňové přiznání podala až 2. 5. 2011, podle § 148 odst. 3 daňového řádu počala tento den tříletá lhůta pro stanovení daně běžet znovu, a měla skončit dne 2. 5. 2014.

Pro posouzení prekluze práva správce daně stanovit daň je rozhodující, zda lhůta pro stanovení daně byla či nebyla prodloužena o 12 měsíců ve smyslu ustanovení § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Správce daně vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání dne 8. 4. 2014, což bylo v posledních 12 měsících před uplynutím lhůty pro stanovení daně a byl tedy splněn první předpoklad pro prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Druhou podmínkou je to, že výzva vedla k doměření daně, tedy mezi výzvou k podání dodatečného daňového přiznání a doměření daně musí být přímá příčinná souvislost. K naplnění této podmínky se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015 – 49 (viz bod 36 rozsudku), kdy se zabýval obdobnou situací jako v posuzovaném případě. Správce daně tehdy rovněž doručil stěžovateli výzvu k dodatečnému daňovému přiznání za zdaňovací období roku 2009, na kterou stěžovatel reagoval sdělením, že dle jeho názoru není důvod pro podávání dodatečného daňového přiznání. Správce daně ve věci již žádné úkony nečinil a až dne 5. 4. 2013 zahájil daňovou kontrolu, na základě které poté doměřil daň. Nejvyšší správní soud tento postup označil za nezákonný, neboť v prekluzi práva vyměřit daň došlo dne 31. 12. 2012. Stejná situace nastala v případě posuzované Nejvyšším správním soudem ve věci, ve které bylo rozhodnuto dne 20. 5. 2015, č. j. 1 Afs 32/2015 – 28. I v tomto případě byla na základě marné výzvy k podání dodatečného daňového přiznání provedena daňová kontrola poté, co uplynula prekluzivní lhůta a následně byla doměřena daň, což Nejvyšší správní soud shledal nezákonným.

V posuzovaném případě žalobkyně na výzvu správce daně reagovala podobně, tedy vyjádřením, že dodatečné daňové přiznání za 1. kalendářní čtvrtletí roku 2011 nebude podávat, neboť se jej daňová povinnost k dani z přidané hodnoty proti původně podanému daňovému přiznání nemění. Správce daně až dne 24. 10. 2014 dodatečným platebním výměrem daň z přidané hodnoty doměřil, přičemž se tak stalo nikoliv na základě dodatečného daňového přiznání ani na základě pomůcek, což je v případě negativní reakce na výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení postup předvídaný v ustanovení § 145 odst. 2 daňového řádu, ale na základě shromážděných důkazních prostředků. Mezi výzvou k podání dodatečného daňového tvrzení a doměření daně tak není příčinná souvislost a za této situace nedošlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok, a tato marně uplynula dne 2. 5. 2014.

Soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že daň již doměřit nelze, neboť lhůta pro stanovení daně již marně uplynula, krajský soud rozhodl jak o zrušení napadeného rozhodnutí, tak i o zrušení rozhodnutí správce daně, neboť i jeho rozhodnutí je stíženo vadou, kterou již nelze zhojit. Za této situace, kdy zde není žádné řízení, v rámci kterého by bylo možno věc vrátit žalovanému, o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení nerozhodl podle § 78 odst. 4 s. ř. s. (srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 – 66).

V řízení byla plně procesně úspěšná žalobkyně, které vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobkyně činí zaplacený soudní poplatek, dále odměna za zastoupení daňovou poradkyní (§ 35 odst. 2 s. ř. s.) ve výši 3.100 Kč za každý z úkonů právní služby podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a sepsí žaloby), dále 2x režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 9.800 Kč. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobkyni prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejího práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu, ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 20. července 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu